

страхуванияга имъ. Той ги увѣри, че въ далечния Видинъ, дѣто почти не идхтъ Бѣлочерковци, освѣнъ Марко Ивановъ, другъ на дали го знае, а още по-мжно би го позналъ. Осемгодишното му заточение въ Азия, теглилата и климатътъ бѣхх го застарели и сѣвсѣмъ измѣнили.

Изгнанието и тѣглилата вмѣсто да охладжтъ въ него жарътъ къмъ идеята, за която бѣше пострадалъ, връщахх го тукъ още по-въстърженъ, идеалистъ, смѣлъ до безумство, влюбенъ въ България, до фанатизмъ и честенъ до самопожертвование. Сждбоносни случаи ни го показахх на дѣло. Да, той идѣше въ България, да работи за освобождението ѝ. За човѣкъ, като него, избѣгалъ изъ заточенне, живущъ тука подъ лъжливо име, безъ никакви семейни и общественни връски, всѣки часъ изложенъ да бжде издаденъ, или откритъ, безъ бждще, безъ заря въ живота, само такава една велика мисль могла би да го привлѣче въ България, а слѣдъ двѣтѣ убийства, да го задържи въ неж... Какъ щѣше да работи и да бжде полезенъ? Каква бѣше тука почвата? Какво може да извърши? Постижима ли бѣше цѣльта му? — Той не знаеше. Знаеше само, че има да срѣщне голѣми прѣпятствия и и примеждия, които не се забавихх още въ първия часъ да го сплетхтъ.

Но за такива рицарски природи прѣпятствията и примеждията сж стихията, въ която се калктъ силитѣ имъ. Тѣхъ съпротивлението ги укрѣпява, гоненията ги притеглятъ, опасноститѣ ги настървяватъ; защото това е борба, а всѣка борба възмужава и облагорождава. Тя е хубава у червека, когато повдига главата да ухапе ногата, която го е настхшила; тя е геройска, когато човѣкъ ѝ прѣдприема за самосъхранението си; божественна — кога е за человѣчеството.

Въ първитѣ дни пуснатиятъ отъ Хаджи Ровоама слухъ отласкваше отъ него лицата, съ които приятелитѣ му искахх да го запознахтъ. Великодушното му пламванье